

בש"פ 5194/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5194/18

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 5.7.2018 (כב' סגן הנשיא י' נועם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ו- א' אברבאנל) בתפ"ח 3181-08-16

תאריך הישיבה: כ"ט בתמוז התשע"ח (12.07.18)

בשם העורר: עו"ד יחיאל לאמש
בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

הערר שלפניי הוא לפי סעיף 74(ה) לחוק הסדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: החוק). הוא מופנה כלפי החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 5.7.2018 בהתייחס לבקשה שהגיש העורר לפי סעיף 74(ב) לחוק שבה עתר למתן צו שיוורה לרשויות החקירה לתפוס חומר מחשב מאביה של המתלוננת וכן לערוך חיפוש במחשב שלו ובטלפון הנייד שלו; כך על רקע טענת בא-כוח העורר כי מהלך זה נדרש כדי לברר אם מעבר לשני סרטונים שמצויים בתיק החקירה, שבהם מתועדת שיחה בין המתלוננת לבין אביה על אודות האירועים שביסוד כתב האישום, קיימים גם סרטונים

נוספים על שיחות בין השניים בנושא או בעניינים נוספים הקשורים למשפחה. בית המשפט דחה את הבקשה תוך שקבע כי למעשה אין מדובר בבקשה לפי סעיף 74 לחוק, אלא בבקשה לפי סעיף 108 ועל כן בירור הבקשה ייעשה בנוכחות האב בעת שימסור את עדותו בתיק.

בדיון לפניי חזר בא-כוח העורר על הבקשה "לעיין בחומר חקירה", כפי שכינה אותה; ובתוך כך הדגיש בא-כוח העורר את חשיבות הדבר לנוכח תהיות בנוגע ליחסים בתוך המשפחה, שלדבריו עולות מתלונות שהוגשו בעבר נגד אבי המשפחה וגם מהתייחסויות של אנשי חינוך, כאשר קיים חשש לאלימות וגם עבירות מין בתוך המשפחה. הטענה היא שבסרטונים שמצלם האב הוא מבקש להרחיק עצמו מן החשדות כלפיו בהקשרים אלה. תימוכין לכך שקיימים סרטונים כנטען מבקש בא-כוח העורר למצוא בדברים שאמרה הבת-המתלוננת בעדותה לפני בית המשפט המחוזי. לדבריו אין מקום להפנות את הבקשה אל עבר סעיף 108 לחוק משום שאין לצפות מן האב שיגלה את החומרים שמתבקשים ואף יש חשש שישמיד אותם.

באת-כוח המשיבה מצידה טוענת, ראשית דבר, כי אין מקום לערר כלל שכן מדובר בהחלטת ביניים שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי; וכי ולא יעלה על הדעת שניתן יהיה לעקוף הגשת בקשה שנכון היה להגישה לפי סעיף 108 לחוק, על דרך של הגשת בקשה לפי סעיף 74(ב) לחוק, שרק היא מאפשרת ערר בנושא. אומר מיד כי לא ראיתי מקום להידרש לטענה זו בענייננו לנוכח התוצאה שאליה הגעתי. לגופו של עניין טוענת באת-כוח המשיבה כי אין חולק שלא מדובר בחומרים שמצויים בידי המדינה, ואף אין תימוכין לכך שחומרים כאלה הם בכלל בנמצא; ומכל מקום צדק בית המשפט המחוזי כאשר קבע שמקומה של הבקשה הוא במסגרת סעיף 108 לחוק, מה גם שמדובר בבקשה "דורסנית" במהותה.

לאחר שעיינתי בערר והוספתי ושמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים סבורתני כי דינו להידחות; כך משורה של טעמים ודי בכך שאצייןם בתמצית. כאמור אין חולק שהחומר שנתבקש איננו מצוי בידי גורמי החקירה והתביעה, ועובדה זו כבר כשלעצמה מהווה אינדיקציה לכך שהחומר אינו בא בגדרי "חומר חקירה" במובן של סעיף 74 לחוק. כך כאשר על פניו סעיף 74 איננו מקור נורמטיבי המקנה לבית המשפט סמכות להורות על השלמת חומר חקירה. "אמר, בלא שאביע בשום אופן עמדה ביחס לשאלה אם חומר כזה הוא בכלל בנמצא, כי לא מצאתי בדברי הבת בעדותה שאליה הפנה בא-כוח העורר משום תימוכין לקיומו. מעבר לכך הבקשה היא גורפת גם בהיבט של פגיעה בפרטיות וסבורתני כי "האכסניה" של סעיף 108 לחוק מאפשרת איזון מידתי יותר בין האינטרסים שעל כך המאזניים.

סופו של דבר הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ח (12.7.2018).

ש ו פ ט